

★ DOOR CO VAN DER STEEN-PIJPERS ★

Met z'n tweeën staan ze in de berm van de rijks-
weg: Bram en Nico.
Verlangend kijken ze de auto's na die voorbijzoeven
over het asfalt, richting Amsterdam. Jammer toch
dat het niet mag! In Amsterdam is een tentoonstel-
ling van alles wat maar te maken heeft met kam-
peren. En nu willen ze zo verschrikkelijk graag
samen naar Amsterdam liften. Maar al hun smeken
thuis heeft niets geholpen. Moeder vindt het ge-
woon griezelig. En vader zegt: „Zetten jullie dat
gerust maar uit je hoofd: 't gebeurt niet!”
Langzaam slenteren ze naar huis. Misschien kun-
nen ze moeder overhalen en dan vindt vader het
ook wel goed. Maar thuis is er helemaal geen aan-
dacht voor de jongens. Thuis is iedereen opgewon-
den. De kinderen praten door elkaar en moeder
zegt verslagen: „Dat zóiets gebeuren kan!” Wat er
dan gebeurd is? Elsje van de overkant is ontvoerd.
Ja, echt ontvoerd. Toen ze uit de kleuterschool
kwam. Een paar kinderen hebben het gezien. Het
schooltje ging uit. Tegelijk kwam er een bus aan.
Die stopte. Ineens kwam er een man tevoorschijn.
Hij tilde Elsje op, stapte met haar in de bus en
weg waren ze. Jammer genoeg heeft niemand er
op gelet welke bus het was en waar hij heen ging.
De jongens kijken elkaar aan. Nu hoeven ze niet te
beginnen over liften. „Kom mee!” zegt Bram be-
list, „we gaan Elsje zoeken!”
En Nico voegt er aan toe: „We gaan Elsje vinden.
Moeder, mogen we tot etenstijd wegblijven? U be-
hoeft écht niet ongerust te zijn.”
Het mag. „Bij elkaar blijven!” zegt moeder nog.
Nou, dat spreekt vanzelf. Bram zoekt een notitie-
boekje en een potlood. Zo gaan ze op stap. Als echte
speurders.
Eerst naar de kleuterschool. De juf van Elsje blijkt
naar het politiebureau te zijn, maar een van de
helpsters is nog aan het opruimen. Gewillig beant-
woordt ze de vragen van de jongens. Nee, ze heeft
de man niet gezien en ook niet op de bus gelet.
Er stoppen zovóél bussen. De kinderen... ach, wat
zijn nu kleuters van vier, vijf jaar. Hun verhalen,
daar kun je helemaal niet van op aan.
Dan krijgt Nico een idee. Er zijn natuurlijk kinde-
ren die elke dag afgehaald worden door hun moe-
der. Die moeders hebben staan wachten en hadden
alle tijd om rond te kijken. Snel trekt hij z'n notitie-
boekje en als een echte agent noteert hij alle adres-
sen die het helpstertje verstrekken kan.

„Liezó, daar gaan we op af. Als we een uur verder
zijn hebben we het signalement van de man en van
de bus.”
Maar zo vlot gaat het niet. De ene moeder heeft
bus 7 gezien en de ander weet zeker dat het bus 23
was. Eén heeft gezien, dat Elsje in de bus werd ge-
tild. Ze had nog gedacht: Wat een leuk rood vest
heeft ze aan! Maar wie haar in de bus zette, dat
heeft ze niet gezien...
„Wat een koeien!” moppert Nico teleurgesteld, „zo
schieten we niks op!”
„Doorzetten!” zegt Bram, „we weten nu in ieder
geval dat Elsje een rood vest aan had. Nog twee
adressen: als die óók niets opleveren, gaan we
naar het busstation.”
Inderdaad worden ze op de laatste adressen niets
wijzer. Op één er van is zelfs niemand thuis. Aan
't busstation proberen ze er achter te komen, welke
bus langs de kleuterschool reed, toen die uitging,
en welke chauffeur dienst had.
Tia, ze rijden niet op de minuut. Kan zeven geweest
zijn, of veertien, of drie en twintig... 't Beste kun-
nen ze naar het eindpunt gaan en 't aan de chauf-
feurs zélf vragen.
Ook daar hebben ze geen succes. Zeven is wel op
die tijd daar geweest, maar de chauffeur kijkt al-
leen naar de knipkaarten, nooit naar de mensen.
„Geen tijd voor!” zegt hij kortaf. De jongens zuch-
ten er van. 't Is toch niet zo makkelijk als in de
speurdersverhalen wel lijkt.
Om half zes gaan ze nog een keer naar het adres
waar eerst niemand thuis was.
Ze boffen: mevrouw en meneer komen juist aan-
rijden in een bestelwagentje.
„Bent u de moeder van Ineke Bruil? vraagt Bram
gewichtig. Mevrouw knikt. „We willen graag weten
of u Ineke uit de kleuterschool gehaald hebt en of
u daar iets bijzonders gezien hebt. Er is een kind
ontvoerd en wij proberen er achter te komen, wie
dat gedaan heeft.”
Mevrouw Bruil slaakt een kreet van schrik. „Is het
Ineke?” vraagt ze bang.
„Nee mevrouw, het is Elsje Bosch. Ze moet snel
door een man in de bus gezet zijn. En nu willen we
weten of iemand dat gezien heeft.”
„Dan moeten we naar mijn vader!” zegt mevrouw.
„Wij zijn vanmiddag weggeweest. Mijn vader heeft
Ineke gehaald en mee naar zijn huis genomen. Dat
gebeurt wel meer. Er is een park voor zijn huis

met een grote zandbak. Daar speelt ze dan tot wij haar halen." Dan slaakt ze opnieuw een kreet. Uit het huis van de burens komt een klein meisje stui- ven. Dat meisje is Ineke! Boos komt ze op haar moeder af. „U hebt me niet uit school gehaald!" roept ze, „en er was niemand thuis. Ik ben naar tante Nel gegaan, maar u mag niet weg zijn!"

„En opa dan?" vraagt mevrouw ongerust, „was opa dan niet bij het schooltje?" „Nee, helemaal niemand. Ik ben alleen naar huis gegaan."

Geschrokken kijkt mevrouw haar man aan. „Dan moet er iets gebeurd zijn: Opa vergeet het nooit. Ik wil niet meer dat hij alleen woont, 't is niet vertrouwd!"

„Kom, kom", sust meneer, „opa ziet niet zo best; misschien heeft hij Ineke niet kunnen vinden. Of misschien was hij te laat. We rijden er heen, dan

Vergeeten! zegt hij verontwaardigd.

weten we 't zo. Jongens gaan jullie ook maar mee. Ik heb zo'n idee, dat alle raadsels opgelost zullen worden."

Opa zit op de bank voor het huis te soezen in het zonnetje. Een beetje verbaasd ziet hij het vijftal bomen. „Hebben jullie Ineke al opgepikt? Ze was zo net nog in de zandbak."

Mevrouw wordt nog ongeruster. Nu is opa nog in de war ook! „Waarom hebt u Ineke niet gehaald?" vraagt ze, „was u 't vergeten of bent u ziek?"

Opa's ogen gaan wijd open. „Vergeeten!" zegt hij verontwaardigd, „ik was een kwartier te vroeg bij de kleuterschool. Je kunt het vragen aan die man in het bloemenstalletje. Daar heb ik nog mee staan praten. Precies toen de school uitging, kwam de bus er aan. Ik kon Ineke nog net oppakken en er

in zetten. Toen heb ik haar snoepjes gegeven en naar de zandbak gebracht, net als altijd!"

Mevrouw... de jongens... Ze begrijpen er niets van. Maar meneer wel. Hij barst in lachen uit. „Nu wordt u toch oud, opa!"

„Geloof je me niet?" vraagt de oude man beledigd. „Ik ben naar de kleuterschool geweest!"

Meneer knikt en lacht opnieuw. „Ja", zegt hij dan, „maar weet u wat u gedaan hebt? U hebt een verkeerd kind meegenomen!"

In optocht gaan ze naar de zandbak. Tussen de andere kinderen zit heel zoet te spelen een klein meisje met een rood vest aan. Net zo'n vest als Ineke heeft.

't Is Elsje. Opa is er verlegen van. „Ik dacht echt, dat het Ineke was..." herhaalt hij steeds. Hij wil beslist iedereen limonade geven om het weer goed te maken.

„Nee", zegt meneer haastig, „we moeten zo gauw mogelijk Elsje thuis brengen. Haar ouders zijn vreselijk ongerust. Snel keert hij de bestelwagen. Nog gauw even afscheid genomen van opa en vort gaat het. „Deze straat in!" zeggen de jongens al gauw, „wij wonen op nummer 10 en Elsje woont tegenover ons."

„Jongens aan jullie de eer!" zegt meneer Bruil. „Elsje zou toch wel gevonden zijn, maar dank zij jullie is het eerder gebeurd. Brengen jullie haar maar thuis. Ze zullen daar nog nooit zo blij geweest zijn."

De jongens nemen ieder een hand van Elsje en lopen op het huis toe. Elsjes moeder staat voor het raam. Haar vader komt er juist aan, met 'n politie-agent. En overal staan burens te praten en te kijken. „Daar is ze!" gilt iemand. In een ogenblik dromt alles om het drietal heen. Verbaasde uitroepen en vragen klinken verward door elkaar. Elsjes moeder komt naar buiten gerend. Nu de spanning gebroken is stromen de tranen over haar gezicht. Vader kan zich nauwelijks goed houden. Hij tilt Elsje op en drukt haar vast tegen zich aan.

Als de mensen horen dat er niets ergs gebeurd is, dat alleen opa per ongeluk een verkeerd kind meegenomen heeft, gaan ze lachend uit elkaar. De jongens moeten binnenkomen en alles uitvoerig vertellen. En dan zegt Elsjes vader: „Jullie zijn kranige jongens. Ik kan niet zeggen, hoe dankbaar we jullie zijn. Ik wil dat ook tonen, door jullie de hele middag met de auto ergens mee naar toe te nemen. Zeg maar waarheen!"

De jongens kijken elkaar aan. Ze aarzelen. Zouden ze durven...? 't Is zo ver weg!

„Toe maar!" moedigt meneer aan. „Amsterdam!" zeggen ze dan tegelijk. En Nico voegt er beleefd aan toe: „Graag naar de kampeertentoonstelling!" En zo gebeurt het. Een dankbare vader rijdt twee opgetogen jongens over de rijksweg naar Amsterdam. Nu gaan ze toch naar de tentoonstelling. Dat hebben ze te danken aan een oude man, die het verkeerde kind meenam uit de kleuterschool.

OPZEGGING VAN HET ABONNEMENT

Het gebeurt herhaaldelijk dat abonnees op Vrij en Blij bij het aanbieden van de kwitantie voor het abonnementsgeld deze weigeren en dan aan de postbode het blad opzeggen, of ons nog gauw een briefje schrijven.

Dit is echter niet volgens de regels.

Men kan een abonnement alleen opzeggen aan het eind van de jaargang. Zodra het eerste nummer van de nieuwe jaargang is ontvangen, heeft men geen recht meer tot bedanken. Immers dan zijn door ons reeds kosten gemaakt voor drukken, porto, administratie en incasso. Deze kosten moeten vergoed worden en het is niet eerlijk als men dan weigert om die te betalen.

Ook hier geldt: wees een heer in het (post)verkeer.

Als men niet vóór 1 januari heeft bedankt dan is men verplicht de kwitantie voor de nieuwe jaargang te voldoen. Wij verzoeken dus ieder, die de kwitantie onbetaald liet ons alsnog het bedrag van f 3,40 (verhoogd met f 0,40 incassokosten) te betalen, hetzij per postwissel of op onze giro 908709.